

Vi lider af kollektiv 'hudsult'

I går mødtes bestyrelsen for Møltrup Optagelseshjem. Men, som det også var tilfældet ved vores forrige bestyrelsesmøde, foregik dette møde ikke, som det plejer på Møltrup: Det var i stedet et *online-møde*.

Vi sad ved hver vores computer i København, Brande, Vejle, Møltrup, Herning, Bording og Viborg. Vi kunne se hinanden, høre hinanden, og vi fik via dagsordenen både en up-date på sidste nyt på Møltrup, og en gennemgang af økonomien og en status på både projekter og de seneste forberedelser til byggeriet af den nye multihal.

Alle forudsætninger for et givtigt møde var til stede, og alligevel ikke: Jeg mangler det *fysiske* møde!

Vi undlader at komme på Møltrup, for at undgå at bringe smitte med os. Og sådan skal det naturligvis være. Men disse mange krav og henstillinger om at undgå fysisk kontakt og om at undgå at bevæge os rundt blandt andre mennesker, hvis ikke det nærmest er livsnødvendigt, påvirker mig. Ja, jeg må erkende, at jeg ikke har temperament til sådan en corona-tid.

I kirkerne blev vi 11. marts beordret til at låse dørene til alle kirker i lighed med, hvad der også var gældende for alle andre kulturelle institutioner og bygninger. Det i sig selv rejser nogle meget principielle spørgsmål: Det er første gang, folk i en krisetid er gået til lukkede kirkedøre. Normalt er kirkerne netop det sted, vi søger til, når livet bliver for stort og broget. Vi så det ved terrorangrebet i København, hvor der samledes 600 mennesker i Viborg Domkirke, og vi har set det ved tsunamien, hvor folk lagde

blomster ved mange kirker. Kirkerne er det sted, hvor vi søger til.

Mange mennesker har brug for blot at kunne gå ind, sidde et øjeblik, tænde et lys, eller blot være der i det rum, hvis murer bærer på slægtsled efter slægtsleds sorger og glæder.

I løbet af corona-krisen har jeg fået flere henvendelser fra folk som har sagt: "Hvor kunne I gøre det – låse kirkedøren?" Kirken var det eneste sted, hvor personerne kunne finde ro. Og mange var vant til at komme der for at tænde lys eller for blot at sidde på bænken et øjeblik.

Jeg er overbevist om, at vi rundt i kirkerne kunne have styret åbne døre. Der ville ikke være kommet store grupper væltende, men der ville have været en række mennesker, som

ville være blevet hjulpet til ro, eftertanke og håb. Og man kan godt spørge, om det er en sundhedsminister, som skal bestemme, hvornår døren til vore kirker skal låses, eller det er en beslutning, som bør tages lokalt i en fri folkekirke som den danske?

På det menneskelige plan tror jeg også følgerne af denne isolation, som vi er tvunget ud i, vil have sine konsekvenser. For vi kan jo stadig mødes, men vi holder afstand, og undgår enhver berøring, og det gør noget ved os. En ung single-kvinde sagde til en af stiftets præster efter en gudstjeneste: ”Tak for en dejlig gudstjeneste! Men det, jeg egentlig har allermost behov for, er et ordentligt knus lige nu!” Vi mennesker har brug for fællesskabet med hinanden. Det fysiske fællesskab der betyder at kunne hilse ordentligt med et fast håndtryk, at få lagt en arm om skulderen, eller at kunne begejstres sammen når vi sidder og ser en god film i fjernsynet eller en fodboldkamp på stadion. Den fysiske afstand, som vi i denne tid er nødt til at holde til hinanden, kan meget let også opleves som en mental afstand mellem hinanden.

Derfor må vi finde andre veje til at nedbryde de mentale barrierer, for det er jo først, når vi bliver set og forstået af andre, at vi rigtigt bliver mennesker. Vi dannes i mødet med Gud og vort medmenneske.

En sådan corona-tid gør det ganske tydeligt, hvor meget det nære fællesskab betyder for både kirke og menighed og for Møltrup Optagelseshjem.

Vi er mange, som oplever en følelse af hudsult. – Det at vi længes efter at kunne give et håndtryk eller på anden måde mærke den andens nærvær. Lad os blot være ærlige om det, for alt andet ville være unaturligt.

Og lad os sammen finde løsninger, så vi stadig undgår at udsætte hinanden for smittefare, samtidig med at vi også skaber et liv, hvor vi faktisk lever!

- Biskop Henrik Stubkjær, formand